

[Justitsministeren]

Jeg synes også, der har været tilfælde, hvor politiet uden at have haft nogen som helst rimelig mulighed for at tage til genmæle er blevet beskyldt for forhold, som det bagefter har vist sig at det har været helt urimeligt at beskyldte det for. De forhold kombineret tror jeg vi skal tage som forklaringen på, at der har været en del modstand mod selv beskedne skridt af den karakter, der er tale om her.

Jeg vil gerne præcisere, at jeg godt forstår den betænkelighed, fordi den ville kunne tages som et udtryk for, at justitsministeriet eller folketingsflertallet nærrede den samme mistillid, som en del af den offentlige debat har givet udtryk for, og det er ikke tilfældet. Jeg vil gerne henvise til bemærkningerne, hvor det er præciseret – det er også et svar til fru Nathalie Lind – at der ikke for justitsministeriet er noget holdepunkt for rigtigheden af den antagelse, at politiets deltagelse i disse afgørelser skulle have ført til urigtige afgørelser i lokalnævnene. Det er ikke baggrunden for dette lovforslag.

Baggrunden er heller ikke, at vi har følt, at de folkevalgte medlemmer ikke har røgtet deres hverv korrekt – det har vi heller ikke tilfælde af – og det er også betegnede for den offentlige debat, der har kørt meget på statistikken, at der ikke har været frembragt eksempler af den karakter.

Derimod er forslaget udtryk for, at vi har ønsket at ligge på linje med det, der vel er den almindelige udvikling i samfundet: at de, der direkte berøres af en sag, direkte berøres af en klage, ikke selv deltager i selve afgørelsen af, om klagen er berettiget, eller om der skal foretages videre i anledning af klagen.

Det er baggrunden for dette forslag, og det er en baggrund, en opfattelse og en holdning, som også vil komme til at fremgå i andre initiativer fra regeringen i den kommende tid.

Jeg er glad for, at fru Nathalie Lind ikke har de store betænkeligheder ved det, der er essensen i lovforslaget. Jeg forstår også, at forslaget under nr. 3 måske kunne tages som udtryk for – og her refererer jeg igen til fru Nathalie Linds indlæg – en kritik af den ene eller den anden gruppe i lokalnævnet, når man bestemmer, at i visse tilfælde skal der altid foretages en undersøgelse. Det er ikke tilfældet.

For det første vil der jo ikke i dette tilfælde kunne være tale om nogen kritik eller formodet kritik rettet mod politiet; for det, der er udgangspunktet, det, der er udløsningen for, at denne paragraf skal bruges, er jo, at det er kommunen, der har begæret denne foranstaltning foretaget, som politiet er blevet bedt om at foretage.

Men det, der er tale om, er, at i en sag, hvor en kommune står som den, der beder politiet foretage noget, og hvor politiet er det organ, der så foretager noget, dér kan man diskutere habilitetsproblemer i al almindelighed. Det er ikke udtryk for, at der har været manglende habilitet til stede i konkrete tilfælde, men man kan rejse habilitetsspørgsmål, og da habilitetsspørgsmål jo altid må afgøres på basis af et skøn, har vi ment, det var rimeligt her at have en regel om, at undersøgelsen altid skal foretages. Det er baggrunden.

Så er der stillet, bl. a. af hr. Hagen Hagensen og hr. Knud Lind, et par konkrete spørgsmål om, hvad man forstår ved »kommunen«. Vi vil meget gerne være med til at dyrke dette i udvalget, men jeg tror, man må sige, at hvis det f. eks. er stadsingeniøren – eller stadsgartneren var det vist, der blev nævnt – må det siges at være kommunen, der har rekvireret politiet, for det er jo sjældent, at en sådan begæring fra en kommune udgår fra den samlede kommunalbestyrelse. Det vil der normalt ikke tidsmæssigt være muligheder for, så det må nok være f. eks. stadsgartneren.

Når derimod hr. Knud Lind spørger, om ikke det er urimeligt, at det forhold, at en enkelt beruser er blevet bedt fjernet af en ansat i politiet, fører til en klagesag, må man jo – og her appellerer jeg specielt til hr. Knud Lind, som har en vis praktisk erfaring fra politiarbejde – forstå, at det jo ikke er sådan, at alt, hvad der siges i en sådan situation, hvor man måske fjerner en beruset person, er noget, der fastholdes dagen efter. Det er meget, meget fornuftigt og rimeligt – og det fremgår også af vejledningerne – at selvfølgelig skal den, der klager i en ophidset situation, spørges dagen efter, om klagen fastholdes, og da vil jeg tro, at en hel del af de tilfælde, som hr. Knud Lind nævnte, viser sig ikke at være realistiske.

Hr. Hagen Hagensen talte om nævnsmedlemmer af 2. grad og var betænkelig ved ind-